

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
VRHOVNI SUD
FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE
Broj: 09 0 K 022468 17 Kž 22
Sarajevo, 23.01.2018. godine

U IME FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE!

Vrhovni sud Federacije Bosne i Hercegovine u Sarajevu, u vijeću sastavljenom od sudija Marić Slavka kao predsjednika vijeća, Lukes Dinke i Sarajlić Hurije kao članova vijeća, uz sudjelovanje Roić Živane kao zapisničara, u krivičnom predmetu protiv optuženih P.A. zbog krivičnih djela Ubistvo iz člana 166. stav 1. i Nasilničko ponašanje iz člana 362. stav 2. u vezi sa stavom 1. Krivičnog zakona Federacije Bosne i Hercegovine, te krivičnog djela iz člana 52. stav 1. Zakona o nabavljanju, držanju i nošenju oružja i municije Kantona Sarajevo, sve u vezi člana 54. Krivičnog zakona Federacije Bosne i Hercegovine, P.S. zbog krivičnih djela Nasilničko ponašanje iz člana 362. stav 2. u vezi sa stavom 1. i Pomoć učinitelju poslije učinjenog krivičnog djela iz člana 346. stav 2. u vezi sa stavom 1. i članom 31. Krivičnog zakona Federacije Bosne i Hercegovine, H. M. i Š.D. zbog krivičnog djela Pomoć učinitelju poslije učinjenog krivičnog djela iz člana 346. stav 2. u vezi sa stavom 1. i članom 31. Krivičnog zakona Federacije Bosne i Hercegovine, odlučujući o žalbama optuženog P.A. i njegovog branitelja, te branitelja optuženih P.S., H.M. i Š.D. izjavljenih protiv presude Kantonalnog suda u Sarajevu broj: 09 0 K 022468 15 K 2 od 05.06.2017. godine, u sjednici vijeća održanoj dana 23.01.2018. godine u prisustvu federalnog tužitelja S.D., optuženih P.A. i Š.D., te branitelja optuženih P.A., advokata B. D., iz M., P.S., advokata K.M. iz S., H.M., advokata F. A. iz S. i Š.D., advokata P. M., iz S., a u odsutnosti uredno obaviještenih optuženih P.S. i H. M., donio je

P R E S U D U

1. Djelimičnim uvažavanjem osobne žalbe optuženog P.A. i njegovog branitelja, te žalbe branitelja optuženog P.S., u odnosu na ove optužene se preinačava u odluci o kazni presuda Kantonalnog suda u Sarajevu broj 09 0 K 022468 15 K 2 od 05.06.2017. godine, a povodom tih žalbi i po službenoj dužnosti, na osnovu člana 321. Zakona o krivičnom postupku Federacije Bosne i Hercegovine, navedena presuda se preinačava i u pravnoj ocjeni djela tako da se radnje optuženih P.A. i P.S., iz tačke 1. izreke predmetne presude za koje su istom oglašeni krivim, za optuženog P.A. pravno ocjenjuju kao krivično djelo Ubistvo iz člana 166. stav 1. Krivičnog zakona Federacije Bosne i Hercegovine i krivično djelo iz člana 52. stav 1. Zakona o nabavljanju, držanju i nošenju oružja i municije Kantona Sarajevo, a za optuženog P. S. pravno ocjenjuju kao krivično djelo Laka tjelesna povreda iz člana 173. stav 1. u vezi sa članom 31. Krivičnog zakona Federacije Bosne i Hercegovine, pa se optuženima P.A. i P. S. za ova

krivična djela, a optuženom P.S. i za krivično djelo Pomoć učinitelju poslije učinjenog krivičnog djela iz člana 346. stav 2. u vezi sa stavom 1. i članom 31. Krivičnog zakona Federacije Bosne i Hercegovine, za koje je oglašen krivim tačkom 2. izreke prvostepene presude, primjenom odredbe članova 49. stav 1. i 54. stav 1. Krivičnog zakona Federacije Bosne i Hercegovine utvrđuju pojedinačne kazne - i to optuženom P. A. za krivično djelo Ubistvo iz člana 166. stav 1. Krivičnog zakona Federacije Bosne i Hercegovine kazna zatvora u trajanju od 10 (deset) godina i preuzima kazna zatvora u trajanju od 6 (šest) mjeseci utvrđena prvostepenom presudom za krivično djelo iz člana 52. stav 1. Zakona o nabavljanju, držanju i nošenju oružja i municije Kantona Sarajevu, a optuženom P.S., primjenom istih odredbi, za krivično djelo Laka tjelesna povreda iz člana 173. stav 1. u vezi sa članom 31. Krivičnog zakona Federacije Bosne i Hercegovine, kazna zatvora u trajanju od 6 (šest) mjeseci i za krivično djelo Pomoć učinitelju poslije učinjenog krivičnog djela iz člana 346. stav 2. u vezi sa stavom 1. i članom 31. Krivičnog zakona Federacije Bosne i Hercegovine kazna zatvora u trajanju od 7 (sedam) mjeseci - pa se primjenom istih odredbi i članova 42., 43. i 54. stav 2. tačka b) Krivičnog zakona Federacije Bosne i Hercegovine, optuženi P.A. osuđuje na jedinstvenu kaznu zatvora u trajanju od 10 (deset) godina i 4 (četiri) mjeseca, a optuženi P.S. na jedinstvenu kaznu zatvora u trajanju od 1 (jedne) godine u koju kaznu se optuženom P.S., na osnovu člana 57. stav 1. Krivičnog zakona Federacije Bosne i Hercegovine, uračunava vrijeme provedeno u pritvoru od 04.02. do 25.03.2016. godine, dok se presuda Kantonalnog suda u Sarajevu broj 09 0 K 022468 15 K 2 od 05.06.2017. godine u odluci o uračunavanju pritvora u izrečenu kaznu zatvora optuženom P.A. ukida i u tom dijelu predmet vraća predsjedniku vijeća Kantonalnog suda u Sarajevu koje je sudilo u prvostepenom postupku na ponovno odlučivanje.

2. Djelimičnim uvažavanjem žalbi branitelja optuženih H.M. i Š.D. u odnosu na ove optužene presuda Kantonalnog suda u Sarajevu broj 09 0 K 022468 15 K 2 od 05.06.2017. godine se preinačava u odluci o krivičnopravnoj sankciji, pa se optuženima H.M. i Š. D., za krivično djelo Pomoć učinitelju poslije učinjenog krivičnog djela iz člana 346. stav 2. u vezi sa stavom 1. i članom 31. Krivičnog zakona Federacije Bosne i Hercegovine, za koje su oglašeni krivim tačkom 2. izreke navedene presude, na osnovu člana 62. Krivičnog zakona Federacije Bosne i Hercegovine izriče uvjetna osuda, tako da im se za počinjeno krivično djelo pojedinačno utvrđuju kazna zatvora u trajanju od po 6 (šest) mjeseci i istovremeno određuje da sa ta kazna neće izvršiti ukoliko optuženi u vremenu provjeravanja od 2 (dvije) godine ne učine novo krivično djelo.

3. U ostalom dijelu, navedena presuda ostaje neizmijenjena.

O b r a z l o ž e n j e

Presudom Kantonalnog suda u Sarajevu broj 09 0 K 022468 15 K 2 od 05.06.2017. godine, optuženi P.A., P.S., H.M. i Š.D. oglašeni su krivim za radnje opisane u izreci te presude, pa je optuženom P.A. za krivično djelo Ubistvo iz člana 166. stav 1. Krivičnog zakona Federacije Bosne i Hercegovine (KZ FBiH) utvrđena kazna zatvora u trajanju od 11 (jedanaest) godina, za krivično djelo Nasilničko ponašanja iz člana 362. stav 2. u vazi stava 1. KZ FBiH utvrđena kazna zatvora u trajanju od 9 (devet) mjeseci, a za

krivično djelo iz člana 52. stav 1. Zakona o nabavljanju, držanju i nošenju oružja i municije Kantona Sarajevo, utvrđena kazna zatvora u trajanju od 6 (šest) mjeseci i osuđen na jedinstvenu kaznu zatvora u trajanju od 12 (dvanaest) godina, optuženom P.S. je za krivično djelo Nasilničko ponašanje iz člana 362. stav 2. u vezi sa stavom 1. KZ FBiH utvrđena kazna zatvora u trajanju od 9 (devet) mjeseci, a za krivično djelo Pomoć učinitelju poslije učinjenog krivičnog djela iz člana 346. stav 2. u vezi sa stavom 1. i članom 31. KZ FBiH utvrđena kazna zatvora u trajanju od 9 (devet) mjeseci i osuđen na jedinstvenu kaznu zatvora u trajanju od 1 (jedne) godine i 4 (četiri) mjeseca, optuženi H.M. je za krivično djelo Pomoć učinitelju poslije učinjenog krivičnog djela iz člana 346. stav 2. u vezi sa stavom 1. i članom 31. KZ FBiH osuđen na kaznu zatvora u trajanju od 9 (devet) mjeseci, a optuženi Š.D. za krivično djelo Pomoć učinitelju poslije učinjenog krivičnog djela iz člana 346. stav 2. u vezi sa stavom 1. i članom 31. KZ FBiH osuđen na kaznu zatvora u trajanju od 6 (šest) mjeseci. Na osnovu člana 57. stav 1. KZ FBiH optuženom P.A. ima se uračunati vrijeme provedeno u pritvoru od 04.02. do 05.05.2015. godine i od 19.06.2015. godine do upućivanja na izdržavanje kazne zatvora ili do druge odluke suda, a optuženom P. S. u izrečenu kaznu zatvora ima se uračunati vrijeme provedeno u pritvoru od 04.02. do 25.03.2015. godine. Na osnovu člana 212. stav 3. Zakona o krivičnom postupku Federacije Bosne i Hercegovine (ZKP FBiH) oštećena B. L. je sa imovinskopravnim zahtjevom upućena na parnicu. Na osnovu člana 78. stav 1. KZ FBiH optuženim P. A. i Š.D. izriče se mjera sigurnosti oduzimanja predmeta i to pištolj Crvena zastava model 88 serijskog broja 36554, kalibra 9x19 mm. Na osnovu člana 78. stav 2. u vezi sa stavom 1. KZ FBiH izriče se mjera sigurnosti oduzimanja predmeta i to pištolj „Beretta“ model 950B kalibra 6,35 mm. Na osnovu člana 202. stav 4. ZKP FBiH optuženi P.A., P. S., H.M. i Š. D.S oslobađaju se od naknade troškova krivičnog postupka i isti padaju na teret budžetskih sredstava suda.

Protiv navedene presude žalbu je izjavio optuženi P.A. i njegov branitelj advokat B.D., branitelj optuženog P.S. advokat K.M., branitelj optuženog H.M. advokat F.A. i branitelj optuženog Š.D. advokat P.M.

U osobnoj žalbi optuženog P.A. nisu navedeni žalbeni osnovi, a u žalbi se predlaže da se žalba uvaži, i prvostepena presuda ukine tako da mu se sudi pred Vrhovnim sudom Federacije Bosne i Hercegovine (Vrhovni sud FBiH). Branitelj optuženog P.A. advokat B.D. prvostepenu presudu pobija zbog bitnih povreda odredaba krivičnog postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i povrede krivičnog zakona s prijedlogom da se njegova žalba uvaži, pobijana presuda ukine i odredi održavanje pretresa pred Vrhovnim sudom FBiH.

Branitelj optuženog P.S., advokat K.M. žalbu je izjavio zbog bitne povrede odredaba krivičnog postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, povrede krivičnog zakona i odluke o kazni, s prijedlogom da se žalba uvaži, pobijana presuda preinači tako da se optuženom izrekne oslobađajuća presuda ili da se ona preinači u pogledu izrečene kazne i optuženom umjesto kazne zatvora izrekne uvjetna osuda ili da se ona ukine i zakaže novi glavni pretres.

Branitelj optuženog H.M., advokat F.A., žalbu je izjavio zbog bitne povrede odredaba krivičnog postupka i odluke o krivičnopravnoj sankciji, s prijedlogom da se žalba uvaži,

pobijana presuda ukine i kako navodi, održi pretres ili da se prvostepena presuda preinači i optuženi H. M. oslobodi od optužbi.

Branitelj optuženog Š.D., advokat P. M. u žalbi nije naveo žalbene osnove, a u žalbi se predlaže da se pobijana presuda ukine i optuženi oslobodi bilo kakve odgovornosti ili pak da se izrečena kazna optuženom uslovi na maksimalni vremenski rok trajanja.

Federalni tužitelj je podneskom broj: T09 0 KTŽ 0077522 17 2 od 08.11.2017. godine, predložio da se osobna žalba optuženog P.A. i žalba njegovog branitelja advokata B.D., te žalbe branitelja optuženih P.S., H. M. i Š.D., odbiju kao neosnovane.

Na sjednici vijeća ovog suda koja je održana u smislu člana 319. stav 3. ZKP FBiH, branitelj optuženog P.A. je izjavio da u cijelosti ostaje kod svih osnova, navoda i prijedloga iz podnesene žalbe, koju je obrazložio, a optuženi P.A. je prihvatio izlaganje svog branitelja, kao i sve što je navedeno u žalbi, te naveo da ostaje i pri svojoj izjavljenoj žalbi. Branitelj optuženog P.S. je izjavio da ostaje u cijelosti kod navoda i prijedloga iz podnesene žalbe, dok optuženi P. S. na sjednicu nije pristupio iako je o sjednici uredno obaviješten. Branitelj optuženog H. M. je izjavio da u cijelosti ostaje kod osnova, razloga i prijedloga iz podnesene žalbe, a optuženi H. M. na sjednicu nije pristupio iako je o sjednici uredno obaviješten. Branitelj optuženog Š.D. je izjavio da u cijelosti ostaje kod razloga i prijedloga iz podnesene žalbe, a optuženi Š. D. je prihvatio izlaganje svog branitelja.

Federalni tužitelj je izjavio da ostaje kod navoda i prijedloga iz pismenog podneska Federalnog tužiteljstva od 08.11.2017. godine.

Nakon što je ispitao pobijanu presudu u granicama žalbenih navoda i po službenoj dužnosti u smislu člana 321. ZKP FBiH, da li je na štetu optuženih povrijeđen krivični zakon, ovaj sud je odlučio kao u izreci iz slijedećih razloga:

Osporavajući pravilnost i zakonitost prvostepene presude branitelj optuženog P. A. u žalbi navodi da je učinjena bitna povreda odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 1. tačka k) ZKP FBiH u vezi sa članom 305. stav 7. ZKP FBiH, jer prvostepeni sud nije savjesno ocijenio svaki dokaz pojedinačno i u vezi sa ostalim dokazima, nije sa jednakom pažnjom cijenio dokaze optužbe i obrane, pri čemu je izostala ocjena vjerodostojnosti protivrječnih dokaza. U vezi s tim branitelj ističe da je taj sud propustio da cijeni iskaz svjedoka optužbe B.T., dok za svjedoka optužbe B. E. jednom kaže da prihvata njegov iskaz o zapažanju sa lica mjesta, a drugi put da u značajnom dijelu ne prihvata njegov iskaz. Zatim navodi da su iskazi svjedoka optužbe i očevidaca predmetnog događaja (s jedne strane P.J. koji je raspravno saslušan 16.09.2015. godine i s druge strane H. H. i B.A. koje su raspravno saslušane 12.10.2015. godine), po stavu branitelja protivrječni, a prvostepeni sud ih prihvata i na njima formira zaključak o dokazanosti odlučnih činjenica. Na osnovu tih dokaza, za koje branitelj smatra da su protivrječni, po stavu iz ove žalbe, prvostepeni sud faktički „konstruira“ činjenice na način da je „preuzeo“ samo dijelove njihovih iskaza koji potvrđuju i potkrijepljuju navode optužnice.

Iskaz svjedoka P.J., koji je predmetni događaj gledao sa udaljenosti od 7-8 metara, po stavu branitelja je neistinit, nejasan i neuvjerljiv i u direktnoj je suprotnosti sa iskazima svjedoka H.H., B.A., a u suprotnosti je i sa iskazima svjedoka B.A., B. E. i P.S. u pogledu odlučne činjenice koja se odnosi na položaja pištolja pronađenog na licu mjesta iz kojeg je pucao oštećeni B.V. Također, branitelj smatra da je iskaz svjedoka P. J. u suprotnosti i sa nalazom i mišljenjem vještaka za vještačenje vatrenog oružja O. D., raspravno saslušan dana 14.01.2016. godine (u pogledu mehanizma nastanka oštećenja na odjeći optuženog P. A.i njegovog položaja u odnosu na oštećenog B.V. u momentu kada ga B.V. ranjava pucanjem iz pištolja, kao i mehanizma nastanka povreda kod oštećenog BV).

Kontradiktorni su, po stavu branitelja, iskazi svjedoka P.J., B.A.i H.H. i u pogledu nanošenja povreda oštećenom B.V. Međusobno su kontradiktorni i iskazi svjedokinja B.A. i H.H. Ta kontradiktornost, prema stavu iz žalbe, ogleda se u tome što svjedok P.J. koji je događaj posmatrao sa udaljenosti od samo nekoliko metara, ne vidi nikakvu tuču, čuje galamu i ne čuje hice, ne vidi krvničko premlaćivanje B.V., dok obje svjedokinje (sa udaljenosti od 100 metara-H.H. i 200 metara-B.A.) vide tuču, odnosno vide kako dvije muške osobe tuku treću osobu u stojećem i ležećem položaju. S obzirom na udaljenost svjedokinja H.H i B.A. od mjesta događaja, branitelj dovodi u sumnju vjerodostojnost njihovih iskaza, navodima u žalbi, ono što su svjedokinje uistinu vidjele, odnosno mogle vidjeti. Nadalje, smatra da su međusobno kontradiktorni i iskazi navedenih svjedokinja jer je svjedokinja H.H. izjavila da je prvo vidjela kako dvije muške osobe krvnički tuku treću osobu, a potom je čula pucnjeve, dok je svjedokinja B.A. izjavila da je prvo čula pucnjeve, a kasnije je vidjela kako grupica osoba-dva čovjeka njoj okrenuta leđima, tuku treću osobu koja se nalazi na zemlji.

I u pogledu položaja pištolja koji je pronađen na licu mjesta iz kojeg je oštećeni B.V. pucao u optuženog P.A., branitelj navodi da postoje određene kontradiktornosti u iskazima svjedoka, s jedne strane svjedoka P.J., a s druge strane svjedoka B.E. i P. S., jer su se o tome različito izjašnjavali. Tako branitelj u žalbi navodi da je svjedok P. J. izjavio da nakon što je B.V. prvi pucao u pravcu optuženog P.A, „priletio“ je optuženi P.A. i nogom izbio pištolj iz ruke B.V. koji je odletio nekih par metara od oštećenog, za koje vrijeme trajanja cijelog događaja, uključujući i vrijeme dok se B.V. nalazio na zemlji, pištolj nije nikada bio u njegovoj blizini. Za razliku od iskaza ovog svjedoka, branitelj ukazuje na iskaze svjedoka B.A., B.E. i P.S. koji su izjavili da su dolaskom na lice mjesta zatekli pištolj u neposrednoj blizini B.V. koji je ležao na zemlji.

Nadalje, i u pogledu položaja optuženog i oštećenog u momentu pucanja oštećenog B.V.u optuženog, a i optuženog kada puca u oštećenog B.V., branitelj smatra da je iskaz svjedoka P.J. u suprotnosti sa nalazom i mišljenjem vještaka O.D.. Pri tome branitelj u žalbi navodi da je svjedok P.J., izjašnjavajući se na upit predsjednika vijeća na ove okolnosti, izjavio da se u oba slučaja radilo o identičnoj udaljenosti od oko 1,5 do 2 metra (stranica 11 raspravnog zapisnika) i da u momentu pucanja B.V. u optuženog P.A., oni su bili okrenuti licem u lice (stranica 12 i 13 raspravnog zapisnika), a prema nalazu i mišljenju vještaka za vještačenje tragova vatrenog oružja, O.D. i njegovom iskazu sa glavnog pretresa održanog dana 14.01.2016. godine, proizlazi da je vještačenjem utvrđeno da su oštećenja na jakni optuženog P.A. nastali djelovanjem zrna metka ispaljenog iz vatrenog oružja iz apsolutne blizine, odnosno prislonom usta cijevi

pištolja. Pored toga, navodi i to da je pomenuti vještak utvrdio da su oštećenja na donjem dijelu trenerke i gaćicama optuženog P.A...nastala djelovanjem projektila ispaljenog iz vatrenog oružja, s tim da se vještak nije mogao sa sigurnošću izjasniti o udaljenosti sa koje je pucano, ali da se izjasnio da je na P.A. pucano s leđa. Na osnovu svega navedenog, prema stavu branitelja optuženog P.A., prvostepeni sud je učinio bitnu povredu odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 1. tačka k) u vezi člana 305. stav 7. ZKP FBiH.

Ovi žalbeni navodi branitelja optuženog P.A. nisu osnovani.

Naime, po ocjeni ovog suda, žalbenim navodima, kako je to branitelj optuženog P. A. u žalbi naveo, ne radi se o protivrječnim dokazima, nego se radi o tome, da su navedeni svjedoci (P.J., H.H., B.A., B.E. i P.S.) u izjavama iznosili svoja vlastita zapažanja predmetnog događaja koja realno mogu biti i različita jer različite osobe isti događaj ne moraju vidjeti na identičan način, da ih je prvostepeni sud cijenio, kako je to naveo na strani 25. obrazloženja pobijane presude ...“Sud cijeni da je svako zapažanje svjedoka individualno, da može imati određenih razlika u zapažanjima tim....“, da su iskazi H.H. i B.A. odraz različitog viđenja, da svjedokinje H.H. i B.A. nisu vidjele događaj na istovjetan način, te ni istovjetno kao i P.J.. Također su cijenjени iskazi svjedoka B.E. i P.S., da je na zemlji primijećen pištolj negdje oko pola metra od B.V., ali kako je to navedeno, svjedoci ne isključuju mogućnost da je neko pomjerio pištolj obzirom da je bilo puno ljudi oko tijela B.V., te da je B.E. uzeo pištolj i ključeve i dao policajcu. Osim toga, iz obrazloženja pobijane presude proizlazi da je prvostepeni sud, cijenio i iskaz svjedoka B.T., (strana 27), pa je neosnovana žalbena tvrdnja branitelja da je prvostepeni sud „propustio“ cijeniti iskaz ovog svjedoka.

Nisu osnovani ni žalbeni prigovori branitelja optuženog P.A. kojima ukazuje da je u pobijanoj presudi izostala ocjena vjerodostojnosti protivrjećnih dokaza, i to iskaza svjedoka P.J., raspravno saslušan dana 16.09.2015. godine (stranica 12 i 13 raspravnog zapisnika) i vještaka za vještačenje vatrenog oružja O.D., raspravno saslušan dana 14.01.2016. godine, u pogledu položaja optuženog i oštećenog u momentu pucanja oštećenog B.V..u optuženog, a i optuženog kada puca u oštećenog B.V. Naime, iz obrazloženja pobijane presude (strana 29) proizlazi da je prvostepeni sud cijenio nalaz i mišljenje vještaka O.D. koji je vještačio pištolje i oštećenja na odjeći optuženog P. A., na osnovu kojeg je sud zaključio da je u optuženog P.A. pucano sa leđne strane, a da je svjedok P.J. izjavio da je B.V. pucao u P.A. dok su bili okrenuti licem jedan prema drugom. Međutim, prvostepeni sud je pri tome imao u vidu (i cijenio je) da je pomenuti svjedok u ponovnom svjedočenju (na prijedlog branitelja optuženog P.A., ponovo unakrsno ispitan od strane ovog branitelja na glavnom pretresu održanom dana 16.05.2017. godine), određeno izjavio da su oni bili okrenuti licem u lice i da je oštećeni pucao u optuženog sa strane, koju činjenicu branitelj u žalbi zanemaruje. Prema tome, prvostepeni sud je dao razloge zbog čega je prihvatio i u tom dijelu iskaz svjedoka P. J. i to upravo pozivanjem na njegov iskaz sa glavnog pretresa od 16.05.2017. godine. Slijedom navedenog, neosnovana je žalbena tvrdnja da je u pobijanoj presudi izostala ocjena, kako branitelj navodi, protivrjećnih dokaza.

Branitelj u žalbi navodi da prvostepeni sud nije sa jednakom pažnjom cijenio dokaze optužbe i obrane, međutim u vezi s tim u žalbi nije određeno naveo u čemu se to ogleda, pa ovaj sud, takav paušalan navod nije ni bio u prilici da ispita.

Stoga ovaj sud nalazi da žalbenim prigovorima branitelja optuženog P. A., na način kako je to u žalbi navedeno, nije učinjena bitna povreda odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 1. tačka k) ZKP FBiH u vezi sa članom 305. stav 7. ZKP FBiH, na koju je u žalbi ukazano.

Žalbom branitelja optuženog P.A., se zatim pobijana presuda, osporava zbog pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja u odnosu na zaključak prvostepenog suda o postojanju prethodnog fizičkog napada optuženih P.A. i P.S. na oštećenog B.V. S tim u vezi, branitelj navodi da u spisu predmeta ne postoji bilo kakav dokaz optužbe koji bi taj zaključak potkrijepio ili potvrdio, nego se, po stavu branitelja, radi o proizvoljnoj konstrukciji bez uporišta u činjenicama. Pri tome je branitelj ukazao na stranicu 21. obrazloženja pobijane presude u kojoj prvostepeni sud, po stavu iz žalbe, utvrđuje i konstatira da „.....nije sporno i postojanje određenog fizičkog napada P.A. i P.S. na B. V., sporan je obim i intenzitet tog napada, posebno sporno je da li je bilo fizičkog napada prije, a što nije vidio svjedok P.J., a što su svjedoci H.H. i B.A. različito opisale“. Branitelj zatim u žalbi ukazuje na stranicu 23. gdje, kako navodi, prvostepeni sud zaključuje i notira sljedeću činjenicu“.... Sud je u potpunosti uvjeren da svjedok P. nije ništa iznio netačno na štetu P.A. i P.S., sud ostavlja mogućnost da svjedok nije vidio sve udarce zadane oštećenom B.V.“ i „... U ovom krivičnom predmetu sud je prihvatio vjerodostojnost iskaza svjedoka optužbe P.J. kako je već navedeno s tim što sud nalazi da je moglo biti i više udaraca...“. Konačno, ukazao je (stranica 24. presude) na zaključak „...sud ne isključuje mogućnost da su B.V. naneseni udarci i neposredno prije događaja koji je vidio i opisao svjedok P.J...“. Na osnovu toga, po stavu iz žalbe, prvostepeni sud je koristeći terminologiju „određenog fizičkog napada“, „sporan obim i intenzitet tog napada“, „posebno sporno da li je bilo fizičkog napada prije“, „sud ostavlja mogućnost da svjedok nije vidio sve udarce zadane oštećenom“, „s tim što sud nalazi da je moglo biti i više udaraca“, „sud sam sebi postavlja više logičnih pitanja“ i „ostaje otvoreno pitanje“, pravio konstrukciju opisanih činjenica u pogledu nanošenja tjelesnih povreda oštećenom, čime je po stavu iz žalbe, prvostepeni sud povrijedio i odredbu člana 3. stav 2. ZKP FBiH - povreda načela „in dubio pro reo“ jer je trebao donijeti oslobađajuću presudu.

Ovi žalbeni navodi branitelja optuženog P.A. nisu osnovani.

Naime, iz obrazloženja pobijane presude proizlazi da se zaključak prvostepenog suda da je postojao fizički napad optuženih P.A. i P.S. na oštećenog B.V., temelji kako na iskazima svjedoka H.H. (vidjela da dva lica napadaju i „krvnički“ udaraju jedno lice), B.A. (vidjela je čovjeka kako leži i dvojica muškaraca ga udaraju), J.A. iz istrage (da su dva lica udarala B.V, da su i nakon njegovog pada na zemlju nastavili ga udarati nogama), tako i na nalazu i mišljenju vještaka S. dr N. i njegovom izjašnjenju na glavnom pretresu. Prema tom nalazu i mišljenju, kako je to navedeno u obrazloženju pobijane presude, pomenuti vještak je obdukcijom tijela oštećenog B.V. našao (pored ustrijelnih rana koje su uzrokovale smrt oštećenog) i krvne podljeve u koži i poglavini desnog potiljačnog dijela glave, krvne podljeve i oguljotine kože čela iznad desne

obrve, krvni podljev gornjeg kapka desnog oka, oguljotine kože ispod desnog oka, nagnječenje kože lijeve strane nosa, krvne podljeve i oguljotine kože gornje trećine stražnje strane butine, koje su, prema tom nalazu, nanešene djelovanjem tupo tvrde mehaničke sile, uključujući udarce pesnicama i nogama i koje su nastale kada i predmetni događaj, odnosno dana 05.11.2014. godine. Na osnovu tih dokaza, prvostepeni sud je pravilno zaključio da je oštećeni B.V. u tom povređivanju zadobio lake tjelesne povrede, te da se iste mogu dovesti u vezu s djelovanjem optuženih P. A. i P.S. kritične prilike.

Dakle, imajući u vidu navedene dokaze, ovaj sud nalazi da se ne radi o proizvoljnoj konstrukciji i zaključivanju prvostepenog suda, bez uporišta u činjenicama, kako se to neosnovano u žalbi branitelja tvrdi. Prema tome, citiranjem u žalbi, pojedinih dijelova iz pobijane presude i to: „određenog fizičkog napada“, „sporan obim i intenzitet tog napada“, „posebno sporno da li je bilo fizičkog napada prije“, „sud ostavlja mogućnost da svjedok nije vidio sve udarce zadane oštećenom“, „s tim što sud nalazi da je moglo biti i više udaraca“, „sud sam sebi postavlja više logičnih pitanja“ i „ostaje otvoreno pitanje“, nije dovedena u pitanje pravilnost činjeničnog utvrđenja prvostepenog suda u tom dijelu, budući da se oni odnose na analizu i ocjenu vjerodostojnosti iskaza svjedoka P.J. (koji nije vidio nanošenje svih opisanih povreda oštećenom), a to nije mogao ni vidjeti, s obzirom na položaj odakle je predmetni događaj posmatrao, kako je to svjedok i naveo u svojoj izjavi sa glavnog pretresa održanog dana 16.05.2017. godine).

Kako se, dakle, zaključak prvostepenog suda o postojanju fizičkog napada optuženih P.A. i P.S. na oštećenog B.V., ne temelji na proizvoljnoj konstrukciji činjenica, nego na konkretnim činjenicama i dokazima – iskazima ranije navedenih svjedoka i nalazu vještaka, neosnovana je žalbena tvrdnja da je u pogledu nanošenja povreda oštećenom B.V., činjenično stanje pogrešno utvrđeno.

Nadalje, branitelj optuženog P.A. navodi da je pogrešno utvrđeno činjenično stanje i u odnosu na zaključak prvostepenog suda da oštećenom B.V. nije bio dostupan pištolj u momentu kada optuženi Pezo ispaljuje hice, jer se on temelji isključivo na iskazu svjedoka P.J. Pri tome je branitelj u žalbi ukazao na iskaz svjedokinje B.A. koja je dolaskom do oštećenog vidjela njegove povrede, mali crni pištolj i jednu čahuru iznad njegove glave, zatim na iskaz svjedoka B.E. koji je izjavio da je dolaskom na lice mjesta vidio pištolj koji se nalazio na udaljenosti otprilike pola metra od B.V., a da je upravo on taj pištolj predao policajcu, te na pitanje obrane odgovorio je da je upravo on prvi prišao B.V. koji je ležao na zemlji i to kako kaže „prvi među prvim, ja mislim prvi, ja „. Branitelj dalje ukazuje i na iskaz svjedoka P.S. koji je izjavio da je zajedno sa B. E. prišao B.V. koji je ležao na cesti i da je „B.E. prišao do B.E., jer je pištolj bio pored, tu pored njega bio pištolj, uzeo pištolj i predao onom službenom licu, policajcu...“, te rekao...“vidio sam pored njega da stoji pištolj...“, te na daljna pitanja da bliže opiše poziciju i mjesto gdje se pištolj nalazi, odgovori je u gornjem dijelu tijela, pa zatim, oko glave i vrata. Na osnovu iskaza ovih svjedoka, branitelj ističe da ne stoji navod iz pobijane presude da je padom na leđa oštećeni B.V. bio onesposobljen, i da nije postojala opasnost od napada, kako navodi, B.V. na P.A. pa je sud, po stavu iz te žalbe, morao primijeniti načelo „in dubio pro reo“. Kako je pištolj bio na dohvata ruke oštećenom, i kako nije bilo ranijeg fizičkog napada, branitelj smatra da je na strani

oštećenog B.V. postojala namjera da ubije optuženog P.A., koji je, kako navodi, kritične zgrade postupao u nužnoj obrani.

Međutim, po nalaženju ovog suda, ovi žalbeni navodi branitelja optuženog P. A. nisu doveli u pitanje pravilnost i zakonitost pobijane presude u dijelu koji se odnosi na krivično djelo Ubistvo iz člana 166. stav 1. KZ FBiH za koje je također optuženi P. A. oglašen krivim.

Iz obrazloženja pobijane presude proizlazi da je prvostepeni sud dao valjane i ubjedljive razloge u pogledu odlučnih činjenica na osnovu kojih je utvrdio da je optuženi P.A. učinio krivično djelo Ubistvo iz člana 166. stav 1. KZ FBiH. Tako je prvostepeni sud, pored činjenice da je dao jasne i uvjerljive razloge za svoj zaključak da je optuženi učinio ovo krivično djelo ubistva za koje ga je oglasio krivim, dao i razloge o tome zašto nije prihvatio tezu obrane da je optuženi P.A. prilikom usmrćenja oštećenog B.V. postupao u nužnoj obrani ili u njenom prekoračenju u smislu člana 26. stav 2. i 3. KZ FBiH, a kako to proizlazi iz obrazloženja suda datog na stranama 33., 34. i 35. pobijane presude. Kod pouzdanog utvrđenja relevantnih činjenica da je oštećeni B. V., nakon verbalne svađe i prepirke sa optuženima P.A. i P.S., (zbog ranije nerazjašnjenih međusobnih odnosa) i nakon što su ga oni udarali nogama i rukama po svim dijelovima tijela, pucao iz pištolja u optuženog P.A. (na način kako je to opisano u pobijanoj presudi), da je nakon toga pritrčao optuženi P.S. i udarcem nogom izbio pištolj iz ruke B.V., da je tada optuženi P.A. izvadio pištolj (ispod nogavice) i iz neposredne blizine ispalio više hitaca u oštećenog B.V., od kojih su dva ispaljena zrna pogodila oštećenog u noge, da je, dalje, dok je oštećeni ležao na tlu i više puta molio optuženog govoreći „aj dobro je, nemoj to raditi“, optuženi ispalio hitac u stomak oštećenog, a zatim, dok se nalazio iznad oštećenog, obratio mu se riječima „da ti pokažem p... kako se puca“ (po izjavi svjedoka P.J.), ispalio i hica u njegova pluća, koji su bili smrtonosni i to oni u predjelu stomaka i pluća (sve prema nalazima vještaka, a koje ni obrana optuženog P.A. ne spori), u svemu se prihvatljivim čini ranije navedeni stav prvostepenog suda da radnje optuženog P.A. kritične prilike nisu iznuđene i ovu ocjenu u cjelosti prihvata i ovaj sud.

U inkriminiranom događaju optuženi P.A., dakle, nije postupao u nužnoj odbrani. Po odredbi člana 26. stav 2. KZ FBiH nužna je ona odbrana koja je neophodno potrebna da učinitelj od sebe ili od drugog odbije istovremeni ili direktno predstojeći protivpravni napad, a koja je srazmjerna napadu. Ranije navedene okolnosti (koje prvostepeni sud nalazi pouzdano utvrđenim) ne podržavaju tezu branitelja optuženog P.A. da je njegov branjenik u inkriminiranom događaju bio napadnut od strane oštećenog B.V. i da se od tog napada branio, te da to njegovim radnjama oduzima karakter protivpravnosti i da ih čini pravno dopuštenim. Ovu tvrdnju branitelj temelji na činjenici da su svjedoci B.A., B. E. i P.S., u iskazima naveli da se pištolj iz kojeg je oštećeni B.V. prethodno pucao u optuženog P.A. nalazio u B.V. blizini i bio mu dostupan. Očigledno je da isticanjem ovakvog prigovora branitelj pokušava, po njihovom pravnom učinku, izjednačiti činjenicu da je oštećenom pištolj bio dostupan s napadom koji traje ili direktno predstoji i ugrožava tjelesni integritet samog optuženog ili neke druge osobe. Ovakav pristup nije prihvatljiv, a u konkretnom slučaju ne odgovara ni realnom stanju spisa predmeta. Prema činjeničnim utvrđenjima prvostepenog suda oštećeni je kritične prilike (od samog početka događaja) u potpuno podređenom položaju u odnosu na optuženog

(optuženi P.A. i P.S. ga fizički napadaju i tuku nanoseći mu lake tlesne povrede, nakon toga ga optuženi P.A. pucajući iz pištolja ranjava u nogu, u daljoj dinamici događaja oštećeni moli ovog optuženog koji stoji iznad njega i u ruci drži pištolj da ne puca, pa se u ovim okolnostima u svemu opravdano zaključuje da nikakvog napada oštećenog prema optuženom nema, niti takav napad eventualno predstoji, što dalje ukazuje da optuženi P.A. *tempore criminis* nije postupao u nužnoj obrani, kako je to pravilno zaključio i prvostepeni sud. To što je, po tvrdnji branitelja optuženog P.A. oštećenom B.V. u inkriminiranom događaju pištolj bio fizički dostupan (ovu tvrdnju branitelj veže za iskaze svjedoka B.A., B.E. i P. S.), na bilo koji način ne opravdava njegovu daljnu ocjenu i stav da je time njegov branjenik bio napadnut i da se od tog napada morao braniti. U situaciji kada optuženi s pištoljem u ruci koji je već prethodno upotrijebio stoji iznad oštećenog nije realno očekivati da će oštećeni posegnuti za svojim pištoljem, pa ni onda ako mu je isti na udaljenosti od oko pola metra kako su se izjasnili ranije navedeni svjedoci. Ovo zbog toga jer je u konkretnom slučaju sasvim očigledna inferiornost položaja oštećenog u odnosu na položaj optuženog. Dakle, u konkretnom slučaju ne postoji napad oštećenog, što je primarni uvjet za konstituiranje prava na odbranu koja ima sve elemente nužnosti i eliminira samo počinjeno djelo.

Povezujući navode iz žalbe o povredi pretpostavke nevinosti i načela *in dubio pro reo* sa navodima koji se odnose na žalbene osnove pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, u pogledu položaja pištolja iz kojeg je pucao oštećeni u optuženog P.A., ovaj sud nalazi da su tvrdnje branitelja optuženog P.A. o povredi člana 3. ZKP FBiH neosnovane. Iz obrazloženja prvostepene presude ne proizlazi da je u pogledu postojanja činjenica koje čine obilježja konkretnog krivičnog djela za koje je optuženi oglašen krivim ili o kojima ovisi primjena neke odredbe krivičnog zakonodavstva ostala bilo kakva sumnja, a upravo je postojanje takve sumnje pretpostavka za primjenu ranije navedene odredbe.

Naime, prvostepeni sud je u obrazloženju pobijane presude dao sasvim jasne i dovoljne razloge na osnovu kojih je utvrdio da je optuženi P.A. preduzeo radnje koje sadrže obilježja krivičnog djela ubistva iz člana 166. stav 1. KZ FBiH, pa se, slijedom toga, neosnovanom pokazuje i tvrdnja iz braniteljeve žalbe da je donošenjem osuđujuće presude za predmetno krivično djelo povrijeđena pretpostavka nevinosti optuženog.

Na osnovu svega toga, ovaj sud nalazi da je činjenična osnova pobijane presude u pogledu krivičnog djela Ubistvo iz člana 166. stav 1. KZ FBiH potpuno i pravilno utvrđena, u vezi iste su dati jasni i dovoljni razlozi, pa se stoga suprotni žalbeni prigovori branitelja optuženog P.A. nisu mogli prihvatiti kao osnovani.

Osporavajući pobijanu presudu, optuženi P.A. u svojoj žalbi navodi da je prvostepeni sud bio pristrasan samo tužiteljstvu i nije mu bilo u interesu da se otkrije prava istina jer je poklonio vjeru svjedoku P.J. koji je od početka do kraja u svojoj izjavi išao na njegovu štetu. Prvostepeni sud je, smatra optuženi, njegov iskaz prihvatio kao vjerodostojan iako je, po stavu optuženog, on apsurdan i neistinit. Ta neistinitost svjedoka P.J., kako to optuženi u žalbi ističe, ogleda se u tome, što je ovaj svjedok izjavio da je on bio okrenut licem u lice sa oštećenim B.V. u momentu kada B.V. puca u njega, iako je, smatra optuženi, on bio ranjen u leđa i pogođen u gornji dio jakne iz apsolutne blizine, tj. prislonom, zatim, njegov iskaz nije tačan ni u pogledu tvrdnje da

ga je oštećeni molio za život, jer smatra da je to nemoguće s obzirom na vremenski period, jer to sve se odigralo u minuti. Nadalje, optuženi u žalbi ističe da se on konkretne prilike borio za život i da nije onеспособio oštećenog, žalbu ne bi, kao navodi, pisao on, nego oštećeni B.V.. Na ovaj način, optuženi, u stvari, osporava činjenično utvrđenje iz pobijane presude u odnosu na krivično djelo Ubistvo iz člana 166. stav 1. KZ FBiH koje se temelji na iskazu ranije navedenog svjedoka za koji smatra da nije vjerodostojan dokaz.

Ovi žalbeni navodi optuženog nisu doveli u pitanje pravilnost činjeničnog utvrđenja iz pobijane presude u tom dijelu.

Naime, okolnost što je svjedok P.J. u svojoj izjavi naveo da su optuženi i oštećeni u trenutku pucanja oštećenog u optuženog bili okrenuti licem u lice, iako je optuženi bio ranjen u leđa i pogođen u gornji dio jakne iz apsolutne blizine, tj. prislonom, kako se to u žalbi optuženog ističe, ne dovodi u pitanje vjerodostojnost njegovog iskaza, o čemu je ovaj sud odgovarajuće razloge već dao u ovoj presudi i to prilikom obrazlaganja identičnih prigovora branitelja optuženog. Osim toga, žalbeni navod optuženog kojim ukazuje da prvostepeni sud nije mogao kao tačan prihvatiti iskaz svjedoka P.J., da je oštećeni molio optuženog „za život“, kako se to navodi u žalbi, ne dovode u pitanje vjerodostojnost njegovog iskaza, samo zato što optuženi tvrdi da je to nemoguće „jer se to sve odigralo u minuti“. Kako iz obrazloženja pobijane presude proizlazi da je prvostepeni sud cijenio iskaz svjedoka P.J. koji je svjedočio o svim odlučnim činjenicama i njegov iskaz doveo u vezu sa ostalim dokazima, onda paušalna žalbena tvrdnja optuženog da je „on od početka do kraja u svojoj izjavi išao na njegovu štetu“, se po ocjeni ovog suda ukazuje neosnovanom.

Nadalje, kada su u pitanju žalbeni navodi optuženog kojim ukazuje da se on konkretne prilike borio za život i da nije onеспособio oštećenog, žalbu ne bi, pisao on nego oštećeni B.V., čime se u stvari ukazuje da je on u oštećenog pucao u nužnoj obrani, a što bi dalje značilo da ne postoji ni krivično djelo ubistva iz člana 166. stav 1. KZ FBiH, po ocjeni ovog suda nisu osnovani, o čemu su također već dati razlozi u ovoj presudi prilikom obrazlaganja identičnih prigovora branitelja optuženog.

Budući da je prvostepeni sudu ocjenom svih dokaza i to kako dokaza optužbe, tako i dokaza obrane koji su u obrazloženju pobijane presude određeno navedeni i za svoj zaključak da je optuženi P.A. učinio i predmetno krivično djelo ubistva, naveo sasvim dovoljne i jasne razloge koji žalbenim prigovorima optuženog nisu mogli biti dovedeni u pitanje, neosnovana je žalbena tvrdnja optuženog da je prvostepeni sud bio „pristrasan samo tužiteljstvu i nije mu bilo u interesu da se otkrije prava istina“.

Žalbom branitelja optuženog P.S. se osporava pobijana presuda, najprije tvrdnjom da prvostepeni sud nije mogao optuženima izreći kazne zatvora u dužem trajanju od onih koje su im bile izrečene u presudi Kantonalnog suda u Sarajevu broj 09 0 K 022468 15 K od 25.05.2016. godine. Ovu svoju žalbenu tvrdnju branitelj obrazlaže tako što navodi da je ta presuda, djelimičnim uvažavanjem žalbi branitelja optuženih, ukinuta rješenjem Vrhovnog suda FBiH broj 09 0 K 022416 Kž 16 od 18.01.2017. godine zbog bitnih povreda odredaba krivičnog postupka i predmet vraćen prvostepenom sudu na ponovno suđenje. Kako je protiv te presude žalbu izjavio tužitelj samo zbog odluke o kazni, po

stavu ovog branitelja, pobijana presuda se nije mogla izmijeniti na štetu optuženih, i morala se poštivati odredba člana 322. ZKP FBiH (zabrana *Reformatio in peius*).

Suprotno navedenoj žalbenoj tvrdnji ovog branitelja, u konkretnom slučaju ne radi se o procesnoj situaciji na koju se odnosi odredba člana 322. ZKP FBiH, (zabrana *Reformatio in peius*). Prema toj odredbi propisano je da, ako je podnesena žalba samo u korist optuženog, presuda se ne može izmijeniti na njegovu štetu. Međutim, protiv prvostepene presude Kantonalnog suda u Sarajevu od 25.05.2016. godine, na koju se u žalbi branitelj poziva, pored žalbi branitelja optuženih P.A., P.S., H. i Š.D., žalbu je izjavila i kantonalna tužiteljica zbog odluke o kazni, o kojoj Vrhovni sud FBiH nije bio u prilici da odlučuje, budući da je ona ukinuta zbog bitnih povreda odredaba krivičnog postupka, kako je to i navedeno u rješenju broj 09 0 K 022416 Kž 16 od 18.01.2017. godine. Dakle, kako protiv navedene prvostepene presude, nije izjavljena samo žalba u korist optuženih, neosnovano se u žalbi branitelja tvrdi da je prvostepeni sud prilikom odlučivanja o kazni, „morao“ poštovati odredbu člana 322. ZKP FBiH.

Nadalje, osporavajući pobijanu presudu, branitelj optuženog P.S. u žalbi prigovara kako je izrekom pobijane presude na osnovu člana 78. stav 2. u vezi stava 1. KZ FBiH, oduzet pištolj „Bereta“, model 950 b, kalibra 6,35 mm, ali nije navedeno od koga se on oduzima. Na taj način, branitelj smatra da pobijana presuda svjesno ne želi da navede da se radi o pištolju vlasništvo oštećenog B.V. u smislu navedene zakonske odredbe i ne može prihvatiti, kako navodi, „notornu činjenicu“ da je oštećeni prvi bez ikakvog razloga ispucao dva hica iz svog pištolja u optuženog P.A. u momentu kada mu je optuženi bio okrenut leđima, a da je oštećenom u tom momentu optuženi P.S. nogom izbio pištolj.

Imajući u vidu ove žalbene prigovore branitelja, nije jasno na koji žalbeni osnov se oni u stvari odnose, kako je to propisano u tačkama a) do d) člana 311. ZKP FBiH, pa ovaj sud takve neodređene žalbene prigovore nije bio u prilici ni da ispita.

Branitelj optuženog P.S. zatim u žalbi navodi da je pogrešan zaključak iz pobijane presude u pogledu učinjenja krivičnog djela Pomoć učinitelju nakon učinjenog krivičnog djela iz člana 346. stav 2. u vezi sa stavom 1. i u vezi sa članom 31. KZ FBiH. U vezi s tim, branitelj u žalbi ističe da pištolj i putničko motorno vozilo optuženog P. A., ostali optuženi nisu ni jednog momenta krili, nego su išli za tim da se auto skloni da ga neko iz osвете ne bi uništio, a i pištolj je ostavljen u kući optuženog Š.D. do dolaska policije, koji je i predan policiji. Na osnovu toga, branitelj smatra da ovakvim radnjama optuženih nije nastupila nikakva štetna posljedica, pa se to, kako navodi, u konačnici moralo odraziti na krivičnopravnu sankciju.

Međutim, ovim žalbenim navodima branitelja optuženog P.S. nisu dovedeni u pitanje razlozi koje je prvostepeni sud dao za zaključak iz pobijane presude da je ovaj optuženi učinio krivično djelo Pomoć učinitelju nakon učinjenog krivičnog djela iz člana 346. stav 2. u vezi sa stavom 1. i u vezi sa članom 31. KZ FBiH. Naime, iz obrazloženja pobijane presude (strana 35. pasus zadnji i strana 36. prvi pasus), proizlazi da se izneseni zaključak prvostepenog suda da su optuženi P.S., H.M. i Š.D kao saizvršitelji učinili navedeno krivično djelo, temelji na činjenicama i dokazima koje se odnose na to da su oni u cilju prikrivanja tragova i dokaza, izvršili skrivanje korištenog putničkog

vozila u garaži kuće optuženog Š.D., zatim, na činjenici da je na lokalitetu P. brdo., izvršeno ispaljivanja hica iz pištolja kojim je usmrćen oštećeni B.V., kako bi optuženi H.M. „preuzeo“ na sebe krivično djelo ubistva, te činjenici da je predmetni pištolj sakriven u dvorištu kuće optuženog Š.D., i predan policiji, ali tek onda kada je bilo izvjesno da slijedi pretres kuće, a sve zbog toga da se taj pretres ne bi obavio. Pri tome valja ukazati da se ovim konkretnim razlozima žalba branitelja optuženog P. S. ne bavi, nego se samo u žalbi iznosi paušalna tvrdnja da pištolj i putničko motorno vozilo optuženog P.A., ostali optuženi nisu ni jednog momenta krili, nego su išli za tim da se auto skloni da ga neko iz osвете ne bi uništio, i da predmetni pištolj nije sakriven, nego je „ostavljen“ u kući optuženog Š.D. do dolaska policije i predan policiji. Osim toga, na pravilnost pobijane presude i tom dijelu, nije od utjecaja ni žalbeni navod branitelja kojim ukazuje da konkretnim radnjama optuženih u ovom predmetu, nije nastupila nikakva štetna posljedica. Branitelj ne govori o kakvoj bi se to eventualnoj posljedici ovog djela moglo raditi, pa se ovako koncipiran žalbeni navod ocjenjuje nedovoljno konkretiziranim i zbog toga suštinski neprovjerljivim.

Osporavajući pobijanu presudu, branitelj optuženog H.M. u žalbi najprije prigovara da prvostepeni sud, ovom optuženom za učinjeno krivično djelo Pomoć učinitelju nakon učinjenog krivičnog djela iz člana 346. stav 2. u vezi sa stavom 1. i u vezi sa članom 31. KZ FBiH, za koje ga je oglašio krivim, nije mogao izreći kaznu zatvora u trajanju od 9 (devet) mjeseci. S tim u vezi ističe da je presudom Kantonalnog suda u Sarajevu broj 09 0 K 022468 15 K od 25.05.2016. godine ovom optuženom za navedeno krivično djelo izrečena kazna zatvora u trajanju od 6 (šest) mjeseci, a ta presuda je rješenjem Vrhovnog suda FBiH broj 09 0 K 022468 Kž 16 od 18.01.2017. godine ukinuta i vraćena prvostepenom sudu na ponovno suđenje, i to, kako navodi, isključivo uvažavanjem žalbi optuženih zbog učinjenih bitnih povreda odredaba krivičnog postupka. Na osnovu toga, branitelj smatra da je prvostepeni sud u ponovnom suđenju trebao otkloniti samo bitne povrede krivičnog postupka na koje mu je ukazao Vrhovni sud FBiH, i nije mogao optuženom H.M. izreći kaznu zatvora u dužem trajanju od one koja mu je bila izrečen u ukinutoj presudi.

Ovi žalbeni prigovori branitelja optuženog H.M. nisu osnovani, o čemu je ovaj sud već dao razloge u ovoj presudi, odgovarajući na identične žalbene prigovore branitelja optuženog P.S.

Branitelj optuženog H.M., zatim u žalbi ističe da u pobijanoj presudi nisu navedeni razlozi o odlučnim činjenicama na osnovu kojih bi se moglo utvrditi da su u radnjama ovog optuženog ostvarena bitna obilježja krivičnog djela Pomoć učinitelju nakon učinjenog krivičnog djela iz člana 346. stav 2. u vezi sa stavom 1. i u vezi sa članom 31. KZ FBiH za koje je ovaj optuženi oglašen krivim. Pri tome branitelj navodi da na strani 24. obrazloženja pobijane presude nisu navedeni dokazi na osnovu kojih proizlaze bitna obilježja tog krivičnog djela, a niti je obrazložen umišljaj/namjera optuženog, koji je također, jedan od bitnih elemenata tog krivičnog djela. Na osnovu toga, branitelj smatra da je učinjena bitna povreda odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 1. tačka k) ZKP FBiH.

Ovi žalbeni prigovori nisu osnovani.

Najprije, iz obrazloženja pobijane presude proizlazi da je prvostepeni sud naveo sasvim određene razloge za svoj zaključak da je optuženi H.M., kao saizvršitelj učinio ranije navedeno krivično djelo. Ti razlozi, kako je to navedeno na strani 36. pobijane presude, temelje se na konkretnim dokazima i to iskazima svjedoka S.E. i O.A., iskazima optuženih P.S. i Š.D., kao i na provedenom fizikalnom i kemijskom vještačenju po vještaku P.I..

Dakle, imajući u vidu tako navedene razloge koji su utemeljeni na konkretnim dokazima, neosnovano branitelj u žalbi tvrdi da u pobijanoj presudi nisu navedeni razlozi o odlučnim činjenicama na osnovu kojih bi se moglo utvrditi da su u radnjama ovog optuženog ostvarena bitna obilježja predmetnog krivičnog djela. Pored toga, kako iz obrazloženja pobijane presude proizlazi da je prvostepeni sud na osnovu dokaza na koje se pozvao u pobijanoj presudi, naveo razloge da je i optuženi H.M., konkretno krivično djelo učinio sa direktnim umišljajem, i o tome dao određene razloge, neosnovano njegov branitelj u žalbi tvrdi da nije obrazložen umišljaj/namjera optuženog, odnosno njegov psihički odnos prema počinjenom djelu, kao jedan od bitnih elemenata predmetnog krivičnog djela. Slijedom navedenog, neosnovano se u žalbi branitelja tvrdi da je učinjena bitna povreda odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 1. tačka k) ZKP FBiH.

Nadalje, žalbom branitelja optuženog H.M., se osporava zaključak iz pobijane presude da je optuženi učinio krivično djelo Pomoć učinitelju poslije učinjenog krivičnog djela iz člana 346. stav 2. u vezi sa stavom 1. KZ FBiH. S tim u vezi navodi da iz provedenih dokaza ne proizlazi zaključak prvostepenog suda da je ovaj optuženi poduzimao bilo kakve radnje skrivanja putničkog motornog vozila, nego smatra da su to učinili optuženi P.S. i Š.D., a da optuženi H.M., kako navodi, čak nije bio ni prisutan kada su oni to vozilo odvezli u garažu optuženog Š.D. Branitelj zatim ističe da je taj zaključak iz pobijane presude pogrešan i zbog toga što prvostepeni sud nije utvrdio da su optuženi imali prethodni dogovor da pomognu učinitelju nakon učinjenog krivičnog djela, pa smatra da radnje ovog optuženog, kako je to navedeno u izreci pobijane presude, predstavljaju pokušaj tog pomaganja, koje radnje, po stavu branitelja, nisu kažnjive. Naposljetku, branitelj smatra da radnje ovog optuženog nisu kažnjive i zbog toga što je osnovno djelo u cijelosti priznato, te da predmeti koji su korišteni prilikom učinjenja krivičnog djela nisu uništeni niti sakriveni već su dobrovoljno predati, jer to proizlazi iz iskaza optuženih i policije.

Ni ovim žalbenim navodima branitelja optuženog H.M., nije dovedena u pitanje pravilnost zaključka iz pobijane presude da je ovaj optuženi učinio predmetno krivično djelo za koje je osuđen pobijanom presudom. Prije svega, iz iskaza optuženog P.S. proizlazi zajednički dogovor optuženih P.S., H.M. i Š. D. da pomognu optuženom P. A. poslije učinjenog krivičnog djela ubistva, a za koje je on oglašen krivim prvostepenom presudom. Prema njegovom iskazu, kako se to navodi na strana 19. obrazloženja pobijane presude, proizlazi da je optuženi P.S....“nakon što su P.A.preuzeli u hitnoj, uzeo njegovo auto u kojem je bio pištolj i odvezao ga do P.A. majke, gdje su došli H.M. i Š.D.“, zatim „...da je on sa njima dvojicom na prijedlog P.A. majke krenuo sa P.A. autom kako bi ga ostavili u garaži kod Š.D. usput su negdje stali da H.M. ispali hitac iz P.A. pištolja“. Iz navedenog slijedi da se neosnovano u žalbi tvrdi da optuženi H.M. nije poduzimao bilo kakve radnje skrivanja putničkog motornog vozila, nego da su to učinili

optuženi P.S. i Š.D., a da optuženi H.M., kako navodi, čak nije bio ni prisutan kada su oni to vozilo odvezli u garažu optuženog Š.D. Pored toga, na pravilnost iznesenog zaključka prvostepenog suda nije od utjecaja činjenica što je „osnovno djelo u cijelosti priznato“ (pogotovo u situaciji kada ova braniteljeva tvrdnja ne odgovara realnom stanju spisa predmeta jer optuženi P.A. djelo nije priznao), niti činjenica da predmeti koji su korišteni prilikom učinjenja krivičnog djela nisu uništeni niti sakriveni već su dobrovoljno predati, kako se to u žalbi branitelja navodi.

Žalбом branitelja optuženog Š.D. se prvostepena presudu pobija navodima da u radnjama ovog optuženog ne postoje elementi krivičnog djela Pomoć učinitelju poslije učinjenog krivičnog djela iz člana 346. stav 2. u vezi sa stavom 1. KZ FBiH. Pri tome branitelj u žalbi ističe da to što je u garaži optuženog Š.D. parkirano auto kojim se na mjesto događaja dovezao optuženi P.A., ne znači ništa jer on svoje auto uvijek parkira u njegovoj garaži, a prvostepeni sud tu činjenicu nije cijenio. Na osnovu toga, branitelj smatra da nije učinjena bilo kakva pomoć učinitelju krivičnog djela jer je učinitelj mogao na mjesto događaja doći bili kojim prijevoznim sredstvom. Pored toga, u žalbi navodi da nije postojala namjera optuženog Š.D. da se predmetni pištolj sakrije, prikrije i na taj način unište tragovi, jer je, kako u žalbi navodi, ostavljen kod njega da se skloni, a nije znao da je iz tog pištolja pucano i da je to oružje kojim je počinjeno krivično djelo.

Međutim, ovim žalbenim navodima branitelja nije dovedena u pitanje pravilnost zaključka iz pobijane presude da je optuženi Š.D. kao saizvršitelj (zajedno sa optuženima P.S. i H.M.) učinio navedeno krivično djelo. Ovo stoga, što se izneseni zaključak prvostepenog suda ne temelji samo na činjenici da je „auto kojim se optuženi P.A. dovezao na mjesto događaja“, parkirano u garaži optuženog Š.D., nego na činjenicama preduzimanja radnji da optuženi H.M. preuzme na sebe učinjenje krivičnog djela ubistva za koje je pobijanom presudom optuženi P.A. oglašen krivim, o čemu je prethodno bilo riječi u ovoj presudi. Nadalje, iz dokaza na koje se prvostepeni sud pozvao u pobijanoj presudi, (iskaz svjedoka S.E., optuženog P.S., te nalaz, mišljenje i iskaz vještaka za fizikalna i kemijska ispitivanja P.I.) kao osnovana nije mogla biti uvažena žalbena tvrdnja branitelja da optuženi Š.D. nije znao da je predmetni pištolj, oružje kojim je „učinjeno krivično djelo“ i da nije postojala njegova namjera da ga sakrije, nego da se pištolj skloni.

Žalbeni navod branitelja optuženog Š.D. da u konkretnom slučaju ne postoje elementi krivičnog djela Pomoć učinitelju poslije učinjenog krivičnog djela iz člana 346. stav 2. u vezi sa stavom 1. KZ FBiH su ostali na nivou ove paušalne konstatacije, pa se isti, kao takvi, od strane ovog suda nisu ni mogli ispitati.

Prvostepenom presudom optuženi P.A. i P.S. oglašeni su krivima da su radnjama opisanim u tački 1. izreke te presude, učinili i krivično djelo Nasilničko ponašanje iz člana 362. stav 2. u vezi sa stavom 1. KZ FBiH. Te radnje odnose se na to da su optuženi P.A. i P.S. .... „došli ispred ugostiteljskog objekta B K... kako bi se susreli sa B.V., te nakon verbalne prepirke sa istim zbog ranije nerazjašnjenih međusobnih odnosa, istog fizički napali udarajući ga nogama i rukama po svim dijelovima tijela kojom prilikom je B.V. zadobio lake tjelesne povrede u vidu krvnog podljeva u koži i poglavini desnog potiljačnog dijela, krvni podljev i oguljotine kože čela iznad desne

obrve, krvni podljev gornjeg kapka desnog oka, oguljotine kože ispod desnog oka, nagnječenje kože lijeve strane nosa, krvni podljevi i oguljotine kože gornje trećine stražnje strane butine“. Tako opisane radnje koje su preduzeli ovi optuženi u konkretnom slučaju, po ocjeni ovog suda, ne sadrže sve bitne elemente krivičnog djela Nasilničko ponašanje iz člana 362. stav 2. u vezi sa stavom 1. KZ FBiH. Ovo stoga što predmetni opis, pored navođenja da su optuženi P.A. i P.S. fizički napadajući oštećenog B.V. ujedno vršili i nasilje prema njemu, ne sadrži daljnu naznaku da je tim radnjama optuženih ugrožen građanski mir. Upravo je ugrožavanje građanskog mira (kao posljedica jedne od alternativno određenih radnji počinjenja djela) ono što konstituiše ovo krivično djelo kao takvo. Bez ove posljedica nema krivičnog djela Nasilničko ponašanje iz člana 362. stav 2. u vezi sa stavom 1. KZ FBiH, pa je po, nalaženju ovoga suda, prvostepeni sud, kada je kod ovako manjkavog opisa krivičnopравnih radnji optužene P.A. i P.S. oglasio krivim za predmetno krivično djelo, na njihovu štetu povrijedio krivični zakon.

Međutim, ovaj sud nalazi da su optuženi P.A. i P.S. tim radnjama koje su u konkretnom slučaju zajednički preduzeli prema oštećenom B.V. i nanijeli mu opisane lake tjelesne povrede, sadrže sva stvarna i bitna obilježja krivičnog djela lake tjelesne povrede iz člana 173. stav 1. KZ FBiH.

Budući da u žalbama optuženog P.A. i njegovog branitelja, te branitelja optuženog P.S. na ovu okolnost nije ukazano, to je ovaj sud na osnovu ovlaštenja iz člana 321. ZKP FBiH (drugostepeni sud ispituje presudu u onom dijelu u kojem se ona pobija žalbom, a po službenoj dužnosti da li je na štetu optuženog povrijeđen Krivični zakon), u tom dijelu preinačio prvostepenu presudu u pravnoj ocjeni djela i radnje optuženih P.A. i P.S. navedene i tački 1. izreke prvostepene presude, pravno ocijenio kao krivično djelo Lake tjelesna povreda iz člana 173. stav 1. u vezi sa članom 31. KZ FBiH i time otklonio učinjenu povredu krivičnog zakona. Ovaj sud je optuženog P. S. oglasio krivim za to krivično djelo, međutim, kako je optuženi P.A., pobijanom presudom već oglašen krivim za krivično djelo ubistva iz člana 166. stav 1. KZ FBiH, onda ovaj sud optuženog nije oglasio krivim i za krivično djelo lake tjelesne povrede iz člana 173. stav 1. u vezi sa članom 31. KZ FBiH, budući da je ono konzumirano krivičnim djelom ubistva. Pri tome je ovaj sud imao u vidu i cijenio da su u pobijanoj presudi dati sasvim jasni i dovoljni razlozi u pogledu odlučnih činjenica i okolnosti pod kojima su oštećenom B.V. nanijete sve opisane lake telesne povrede, o čemu je prethodno već bilo riječi.

Imajući u vidu navedeno, ovaj sud se nije ni upuštao u razmatranje žalbenih prigovora branitelja optuženih P.A. i P.S. koji su se odnosili na krivično djelo nasilničkog ponašanja iz člana 362. stav 2. KZ FBiH.

Branitelji optuženih P.S. i H.M. su žalbama osporili pobijanu presudu zbog odluke o krivičnopравnoj sankciji. Tako branitelj optuženog P.S. navodi da u pobijanoj presudi nisu navedeni razlozi zbog čega je ovom optuženom izrečena mnogo strožija kazna od one koja mu je bila izrečena u prethodnoj prvostepenoj presudi, čime je po stavu branitelja učinjena bitna povreda odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 1. tačka k) ZKP FBiH. Također smatra da je pogrešno cijanjena kao otežavajuća okolnost, činjenica da je nakon izlaska optuženog P.S., vršeno zastrašivanja svjedoka jer smatra

da za to nema dokaza. Branitelj optuženog H.M. navodi da na strani ovog optuženog nije bilo otežavajućih okolnosti, pa smatra da olakšavajuće okolnosti i to da se radi o mlađoj osobi, da nikada ranije nije osuđivan, njegovo ponašanje nakon učinjenog krivičnog djela jer u tom periodu nije učinio novo krivično djelo, te njegovo iskreno držanje pred sudom, imaju karakter osobito olakšavajućih okolnosti, koje opravdavaju da se optuženom izrekne uvjetna osuda. Pored toga, branitelj ističe i to da prvostepeni sud u ponovljenom postupku nije mogao optuženom izreći višu kaznu u odnosu na onu koja mu je bila izrečena u prethodnom postupku.

Ispitujući pobijanu presudu u dijelu odluke o kazni, ovaj sud je našao da su žalbe branitelja optuženih P.S. i H.M. djelimično osnovane, dok optuženi P.A. i njegov branitelj, te branitelj optuženog Š.D. u podnesenim žalbama odluku o krivičnopravnoj sankciji nisu osporili, pa je ovaj sud u smislu člana 323. ZKP FBiH, pobijanu presudu ispitao i u tom dijelu, te također utvrdio da i u odnosu na te optužene, kazne izrečene prvostepenom presudom nisu pravilno odmjerene.

Najprije, ne mogu se prihvatiti žalbeni prigovori branitelja optuženih P.S. i H. M. da prvostepeni sud u ponovnom suđenju nije mogao izreći kazne optuženima u dužem vremenskom trajanju od onih koje su im bile izrečene u prethodnoj prvostepenoj presudi (odnosi se na prvostepenu presudu Kantonalnog suda u Sarajevu broj 09 0 K 022468 15 K od 25.05.2016. godine, koja je rješenjem Vrhovnog suda FBiH broj 09 0 K 022468 Kž 16 od 18.01.2017. godine ukinuta), o čemu je ovaj sud već dao razloge.

Iz obrazloženja pobijane presude proizlazi da je prvostepeni sud, kao olakšavajuće okolnosti cijenio životnu dob optuženih, da su optuženi P.A. (rođen 1988. godine), optuženi P.S. (rođen 1987. godine) i optuženi Š.D. (rođen 1987. godine), relativno mlađe osobe, a da je optuženi H.M. mlađa osoba (rođen 1995. godine) sa navršениh 19 godina života, te njihovo korektno držanje pred sudom, a optuženom P.A. i da je porodičan, otac malodobnog djeteta. Kao otežavajuće okolnosti, optuženom P. A. cijinjena je njegova ranija osuđivanost za krivična djela Udruživanje radi činjenja krivičnih djela iz člana 340. stav 2. i Oštećenje tuđe stvari iz člana 293. stav 1. KZ FBiH, dok optuženi P.S., H.M. i Š.D ranije nisu osuđivani. Također je prvostepeni sud svim optuženima, kao otežavajuću okolnost cijenio da su nakon puštanja optuženih P.A. i P.S. iz pritvora u naselju V., vršena razna zastrašivanja i pokušaji utjecaja na svjedoke.

Po ocjeni ovog suda, otežavajućim okolnostima koje se odnose da su u naselju V., vršena razna zastrašivanja i pokušaji utjecaja na svjedoke, prvostepeni sud je dao preveliki značaj u odnosu na pojedinačno utvrđene kazna zatvora optuženima P.A. za učinjeno krivično djelo ubistva i P.S. za učinjeno krivično djelo pomoć učinitelju poslije učinjenog krivičnog djela, te izrečene kazne zatvora optuženima H.M. i Š.D. za učinjeno krivično djelo pomoć učinitelju poslije učinjenog krivičnog djela za koja krivična djela su osuđeni pobijanom presudom. Stoga je, ovaj sud optuženom P. A., primjenom odredbi članova 49. stav 1. i 54. stav 1. KZ FBiH za krivično djelo Ubistvo iz člana 166. stav 1. KZ FBiH utvrdio kaznu zatvora u trajanju od 10 (deset) godina, a preuzeo je kaznu zatvora u trajanju od 6 (šest) mjeseci koja mu je utvrđena prvostepenom presudom za krivično djelo iz člana 52. stav 1. Zakona o nabavljanju, držanju i nošenju oružja i municije Kantona Sarajevu, pa je uz primjenu navedenih

odredbi te članova 42., 43. i 54. stav 2. tačka b) KZ FBiH, optuženog P.A. osudio na jedinstvenu kaznu zatvora u trajanju od 10 (deset) godina i 4 (četiri) mjeseca, optuženom P.S., primjenom istih odredbi, za krivično djelo Laka tjelesna povreda iz člana 173. stav 1. u vezi sa članom 31. KZ FBiH, utvrdio kaznu zatvora u trajanju od 6 (šest) mjeseci, a za krivično djelo Pomoć učinitelju poslije učinjenog krivičnog djela iz člana 346. stav 2. u vezi sa stavom 1. i članom 31. KZ FBiH kaznu zatvora u trajanju od 7 (sedam) mjeseci, pa je optuženog P.S. osudio na jedinstvenu kaznu zatvora u trajanju od 1 (jedne) godine u koju kaznu mu se na osnovu člana 57. stav 1. KZ FBiH, uračunava vrijeme provedeno u pritvoru od 04.02. do 25.03.2016. godine, optuženima H.M. i Š.D. se za krivično djelo Pomoć učinitelju poslije učinjenog krivičnog djela iz člana 346. stav 2. u vezi sa stavom 1. i članom 31. KZ FBiH, na osnovu člana 62. Krivičnog zakona Federacije Bosne i Hercegovine izriče uvjetna osuda, tako da im je za počinjeno krivično djelo pojedinačno utvrđena kazna zatvora u trajanju od po 6 (šest) mjeseci i istovremeno određeno da sa ta kazna neće izvršiti ukoliko optuženi u vremenu od 2 (dvije) godine ne učine novo krivično djelo. Po ocjeni ovog suda, tako izrečenim krivičnopravnim sankcijama optuženima P.A., P.S., H.M. i Š.D., će se postići svrha krivičnopravnih sankcija iz člana 7. KZ FBiH, odnosno svrha mjere upozorenja iz člana 60. stav 2. KZ FBiH.

Branitelj optuženog P.A. je u žalbi prigovorio da je činjenično stanje u pogledu odluke o uračunavanju pritvora u izrečenu kaznu zatvora optuženom P.A. pogrešno utvrđeno. S tim u vezi je ukazao da je rješenjem Kantonalnog suda u Sarajevu broj 09 0 K 022468 14 Kpp od 08.11.2014. godine, optuženom P.A. određena mjera pritvora koja mu je produžavana kasnijim rješenjima i egzistirala je sve do donošenja rješenja broj 09 0 K 022468 15 Kv 6 od 05.05.2015. godine kada mu je pritvor ukinut i on pušten na slobodu. Nakon toga, prema optuženom je ponovo određena mjera pritvora, u kojem se i sada nalazi. Prvostepeni sud je, smatra branitelj, tu činjenicu zanemario, tako da je u pobijanoj presudi, na osnovu člana 57. stav 1. KZ FBiH u izrečenu kaznu zatvora optuženom P.A. uračunao vrijeme provedeno u pritvoru od 04.02. do 05.05.2015. godine i od 19.06.2015. godine pa do upućivanja na izdržavanja kazne zatvora.

S obzirom na tako istaknuti žalbeni prigovor branitelja optuženog P.A. i s obzirom na to da uračunavanje pritvora u konkretnom slučaju nije pravilno obavljeno, a da se vrijeme provedeno u pritvoru i svako lišenje slobode u vezi sa krivičnim djelom, na osnovu člana 57. stav 1. KZ FBiH, uračunava u izrečenu kaznu, ovaj sud je prvostepenu presudu u dijelu kojim je na takav način odlučeno o uračunavanju pritvora ukinuo i u tom dijelu predmet vratio Kantonalnom sudu u Sarajevu da o tome odluči posebnim rješenjem predsjednik vijeća koje je sudilo u prvom stepenu u smislu člana 196. stav 1. ZKP FBiH. Prilikom odlučivanja o tom pitanju predsjednik vijeća će, savjesnom i brižljivom ocjenom svih dokaza koji se odnose na lišavanje slobode i vrijeme koje je optuženi P.A. doista proveo u pritvoru, biti u prilici da donese pravilnu i zakonitu odluku i pravilno navede koji vremenski period lišavanja slobode optuženog po osnovu pritvora mu se ima uračunati u izrečenu kaznu zatvora.

S obzirom na izloženo odlučeno je u smislu člana 329. stav 1. ZKP FBiH kao u izreci ove presude.

Zapisničar
Roić Živana,s.r.

Predsjednik vijeća
Marić Slavko,s.r.